

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce:

právně zastoupeného Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem
Veveří 46, Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická
1442/65,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č.j. 303/500/14, 6780/ENV/14,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č.j. 303/500/14 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým částečně zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále také jen „*ČIŽP*“) ze dne 20.12.2013 č.j. ČIŽP/10/CIT/SR01/1111730.042/13/RPR (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), částečně toto rozhodnutí v části výroku zrušilo a řízení zastavilo (žalobce napadl výroky I. a III. napadeného rozhodnutí, kterými bylo jeho odvolání zamítnuto a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno, výrok II. nenapadá). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci zabývá podle ust. § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., o

ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2004 Sb. nebo zákon“), 1 živý a 1 uhynulý exemplář papoušků druhu kakadu (*Probosciger aterrimus*), u nichž nebyl prokázán původ dle ust. § 24 zákona č. 100/2004 Sb. a jeden živý exemplář papouška druhu amazoňana vínorudého (*Amazona vinacea*), neboť se jedná o exemplář, který nebyl registrován dle ust. § 23 zákona č. 100/2004 Sb. Současně byla žalobci dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a dle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1 000,- Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, poněvadž ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. nestanoví pro chovatele povinnost prokazovat „legální původ“ a toto slovní spojení ani v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí ČIŽP není nijak vysvětleno, přičemž zákonná definice zcela absentuje.

[3] Žalobce je toho názoru, že ustanovení § 34a odst. 1 a 7, ve spojení s ustanovením § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. v jeho současném znění, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně pak v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 1 Listiny základních práva a svobod („Každý má právo vlastnit majetek“) a v rozporu s tímto je i postup správního orgánu. V případě totiž, když zákonná definice toho, co je „zákonným původem“ a čím se původ prokazuje (nutno posuzovat podle zákona účinného v době zabavení), nemůže takové zákonné ustanovení obstát při testu jeho ústavnosti. Kontrolovaná osoba obecně, nemá povědomí o tom, jestli jí předložené podklady jsou dostatečné a jestli „unesla důkazní břemeno“ ohledně prokázání původu. Toto se dozví až z rozhodnutí, které nemá odkladný účinek. Něco takového pak nelze hodnotit jinak, než než porušení ústavně zaručeného práva zakotveného v čl. 11 Listiny.

[4] Dále žalobce namítá, že při vydání napadeného rozhodnutí, nebylo postupováno v souladu se zásadami správního řízení dle ust. § 2 odst. 3 až § 5 správního řádu. Ze správního řádu jednoznačně vyplývá požadavek rozhodování s principy dobré správy, ke kterým bezesporu patří řádné zjištění skutkového stavu a předvídatelnost rozhodnutí, tj. aby rozhodnutí nebylo překvapivé. Účelem rozhodování státní správy není, resp. nemělo by být, procesní vyšachování účastníka řízení za účelem zabavení exempláře. Právě z výše uvedeného je nutno dovodit povinnost správního orgánu sdělit účastníku řízení, že jím doposud předložené či navržené důkazy k prokázání původu jsou nedostatečné a umožnit mu předložit důkazy nové.

[5] Žalobce též nesouhlasí s postupem žalovaného, když zákon pouze stanoví, že je nutné původ prokazovat až na výzvu inspekce, nikoliv dříve. Protože lhůta není zákonem stanovena, je nutné použít ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu, podle kterého: „Správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí“. Ze spisu a zejména pak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by ČIŽP stanovil jakoukoliv lhůtu pro prokázání původu dle § 24 odst. 1 zákona. Již citované ustanovení § 24 zákona nelze v žádném případě, vykládat způsobem, jakým to dělá ČIŽP s potažmo i ministerstvo, tj. tím způsobem, že pokud neprokáže kontrolovaná osoba původ

okamžitě po vpádu „ochránců přírody“ a orgánů činných v trestním řízení, potom je to důvodem zabavení exemplářů.

[6] Žalobce proto navrhuje, aby soud postupoval dle ustanovení § 95 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, tj. předložil věc ústavnímu soudu k vyřešení otázky ústavnosti ustanovení § 24 a 34a zákona 100/2004 Sb., ve znění účinném do 31.12.2011 a dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení přerušil.

[7] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[8] Z předloženého správního spisu jsou patrné tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

[9] Dne 10. 12. 2013 vydala Česká inspekce životního prostředí rozhodnutí č.j. ČIŽP/10/CIT/SR01/1111730.042/13/RPR, kterým rozhodla tak, jak je uvedeno v odstavci [1].

[10] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[11] Dne 6. 3. 2014 vydalo Ministerstvo životního prostředí napadené rozhodnutí, částečně zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí, částečně toto rozhodnutí v části výroku zrušilo a řízení zastavilo. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v daném případě se jedná o exempláře podle definice čl. 2 písm. t) nařízení Rady (ES) č. 338/97. Předmětné druhy papoušků – *Probosciger aterrimus* a *Amazona vinacea*, patří do přílohy A nařízení Komise (ES) č. 750/2012, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 338/97 (dále též „nařízení Komise (ES) č. 750/2012“), resp. i do přílohy I Úmluvy č. 572/1992 Sb., Úmluva o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a rostlin („Úmluva CITES“). Cílem citovaných evropských předpisů je jednotným způsobem regulovat obchod s uvedenými druhy v rámci celé Evropské unie a zároveň respektovat požadavky vyplývající z Úmluvy CITES, tedy chránit vybrané druhy živočichů a rostlin a zaručit jejich zachování regulováním obchodu s nimi. Do přílohy A nařízení Komise (ES) č. 750/2012 jsou zařazeny druhy nejpřísněji chráněné, nebo druhy ohrožené vyhubením, pro něž platí zákaz obchodního využívání, který je stanoven v článku 8 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 338/97. Ze stanoveného zákazu může být případ od případu podle článku 8 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 338/97 za splnění taxativně daných předpokladů udělena výjimka. Předmětnou výjimku vydává výkonný orgán příslušného členského státu ve formě příslušného potvrzení pro komerční účely. Podle článku 11 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 338/97 je takové potvrzení platné v celé Evropské unii. Dle ust. § 24 odst. 3 zákona č. 100/2004 Sb. se původ exempláře prokazuje údaji a dokumenty osvědčujícími nabytí exempláře podle požadavků nařízení Rady (ES) č. 338/97, nařízení Komise v oblasti obchodování s ohroženými druhy a podle tohoto zákona, zejména s uvedením, kdy a kde byl exemplář odebrán z přírody, nebo kdy a kde se narodil v zajetí, nebo kdy a z kterého státu, a na základě jakých dokladů CITES byl exemplář dovezen.

[12] K zabavení I. a II. exempláře (tyto výroky správního rozhodnutí jsou napadeny žalobou) žalovaný uvedl, že z textu § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., konkrétně z první věty: „*Inspekce zabaví...*“ vyplývá, že ČIŽP přistoupí k zabavení exempláře, jde-li o vyjmenovaná porušení právních předpisů (exemplář, u něhož nebyl prokázán původ ve smyslu § 24 zákona č. 100/2004 Sb.). Nejedná se tedy o možnost zabavení exempláře, ale o povinnost jeho zabavení. ČIŽP v tomto smyslu tedy postupovala v souladu s právními předpisy, jelikož pro exempláře I a II byly doloženy falešné dokumenty. K exempláři I bylo odvolatelem předloženo potvrzení o výjimce ze zákazu obchodních činností č. 204855/2, vydané dne 16. 7. 2003 pro osobu jménem xxxx. Vydávajícím orgánem pro předmětný dokument měl být úřad Wildlife Licensing & Registration Service, Department of the Environment, Tollgate House, Houlton Street, Bistol BS29DJ. Výkonný orgán CITES Velké Británie však ve vyjádření ze dne 12. 12. 2010 uvádí, že předmětný dokument nebyl Výkonným orgánem CITES nikdy vydán. K exempláři II bylo odvolatelem předloženo potvrzení o výjimce ze zákazu obchodních činností č. 213807/02, vydané dne 22. 1. 2003 pro osobu jménem xxxxxxxx. Vydávajícím orgánem pro předmětný dokument měl být úřad Wildlife Licensing & Registration Service, Department of the Environment, Tollgate House, Houlton Street, Bistol BS29DJ. Výkonný orgán CITES Velké Británie však ve vyjádření ze dne 12. 12. 2010 uvádí, že výjimka ze zákazu obchodních činností č. 213807/02 ze dne 22. 1. 2003 nebyla předmětným Výkonným orgánem CITES nikdy vydána. Tedy jak je výše uvedeno, tak předložené dokumenty jsou nepravé, a těmito dokumenty nemůže odvolatel doložit původ exempláře I a II.

[13] K zabavení III exempláře žalovaný uvedl, že ohledně tohoto exempláře je v předmětném protokolu zjevná nepřesnost, protože vývozní povolení ES-DD-00058/02E je vydáno pouze pro 1 exemplář amazoňana vínorudého, nikoliv pro dva, jak se v předmětném protokolu uvádí. Tedy z výše uvedeného textu vyplývá, že v protokolu o dovozu papoušků ze dne 8. 2. 2003 bylo chybně uvedeno buď číslo vývozní povolení, počet exemplářů nebo zhotovitel protokolu opomněl připsat do protokolu jiné vývozní povolení, které mohlo být součástí zásilky. Dle názoru žalovaného zhotovitel protokolu pravděpodobně opomněl při dovozu exemplářů připsat do protokolu druhé číslo vývozního povolení č. ES-DD-00059/02E. Tento názor odvolacího orgánu potvrzuje spisová dokumentace k Potvrzení o povoleném dovozu ze dne 12. 2. 2003, která obsahuje vývozní povolení č. ES-DD-00058/02E pro jeden exemplář amazoňana vínorudého a vývozní povolení č. ES-DD-00059/02E pro jeden další exemplář amazoňana vínorudého. Tedy je patrné, že 2 exempláře amazoňana vínorudého byly dne 7. 2. 2003 dovezeny na základě vývozního povolení č. ES-DD-00058/02E a č. ES-DD-00059/02E. Předmětné skutečnosti ze spisové dokumentace k „*Potvrzení o povoleném dovozu*“ jsou žalovanému známy z jeho úřední činnosti, neboť Potvrzení o povoleném dovozu vydávalo Ministerstvo životního prostředí. Z výše uvedeného vyplývá, že exemplář III byl dovezen do České republiky na základě vývozního povolení ES-DD-00059/02E a dovozní povolení č. 02CZ011004. Skutečnost, že se jedná o chybně uvedené číslo vývozního povolení, je dle názoru žalovaného s větší pravděpodobností chyba krajského úřadu, který číslo vývozního povolení chybně uvedl. Žadatel o registrační list totiž k žádosti přiložil mimo jiné vývozní povolení č. ES-DD-00059/02E. Na základě výše uvedeného nelze tvrdit, že odvolatel v České republice vůbec neregistroval III. exemplář podle § 23 zákona č. 100/2004 Sb., tudíž nelze exemplář III dle ust. § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. zabavit. Skutečnost, že

exemplář III byl registrován a odvolatel prokázal jeho původ, vedlo žalovaného k tomu, že řízení o zabavení exempláře III zastavilo.

[14] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů a žalobní žádosti, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních úřadů (ust. § 75 s.ř.s.).

[15] Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o obchodování s ohroženými druhy ve znění účinném v rozhodné době: „Kdo drží, chová, pěstuje, přepravuje, veřejně vystavuje, prodává, vyměňuje, nabízí za účelem prodeje nebo výměny nebo zpracovává exemplář, jiného jedince, výrobek z kytovců, výrobek z tuleně nebo regulovanou kožešinu, je povinen na výzvu inspekce nebo celního úřadu prokázat jejich původ. Bez tohoto prokázání původu je zakázáno exemplář, jiného jedince, výrobek z kytovce, výrobek z tuleně nebo regulovanou kožešinu držet, chovat, pěstovat, přepravovat, veřejně vystavovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny nebo zpracovávat.“.

[16] Podle ust. § 34a odst. 1 zákona o obchodování s ohroženými druhy ve znění účinném v rozhodné době: „Inspekce zabaví nelegálně získaný, dovážený, vyvážený, zpětně vyvážený nebo držený exemplář, exemplář, který nebyl zaregistrován podle § 23, anebo exemplář, u něhož nebyl prokázán původ ve smyslu § 24 zákona. Pouze v odůvodněných případech a pokud to není v rozporu s jinými právními předpisy, může inspekce od zabavení upustit. Stejně postupuje inspekce v případě, že bylo porušeno právo Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů2). Rozhodnutí o zabavení vydá inspekce do 90 dnů ode dne zahájení řízení o zabavení. V odůvodněných případech může ministerstvo tuto lhůtu přiměřeně vzhledem k požadavkům šetření prodloužit. Odvolání proti rozhodnutí o zabavení nemá odkladný účinek.“.

[17] Podle ust. § 34a odst. 7 zákona o obchodování s ohroženými druhy ve znění účinném v rozhodné době: „Vlastníkem exempláře zabaveného na základě pravomocného rozhodnutí se stává stát, přičemž hospodaření s tímto exemplářem přísluší ministerstvu. Ministerstvo do 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zabavení určí, jak bude s exemplářem dále naloženo, přičemž může převést právo k hospodaření s exemplářem na jinou organizační složku státu nebo právnickou osobu, v odůvodněných případech může převést exemplář i do vlastnictví vhodné osoby.“.

[18] V souvislosti se všemi uplatněnými žalobními námitkami musí soud nejprve uvést, že podle judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních

nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto je také povinností žalobce přesně vymezit žalobní bod, uvést konkrétní protiargumenty. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

[19] V návaznosti na shora uvedené soud uvádí, že řada žalobních námitek, které žalobce uplatnil v nyní projednávané věci, je natolik obecná, že se jimi soud mohl zabývat pouze v obecné rovině (jestli se žalovaný s námitkami alespoň rámcově vypořádal). Příkladem je hned první žalobní bod, podle něhož ust. § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. „*nestanoví pro chovatele povinnost prokazovat „legální původ“ a toto slovní spojení ani v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí ČIŽP není nijak vysvětleno*“, a proto je nepřezkoumatelné. Na takto obecnou (nepřesto neurčitou) žalobní námitku lze reagovat jen těžko, neboť věcná právní argumentace, odkaz na příslušná rozhodnutí soudů, které by se k rámcově obdobnému případu vyjadřovala, zde naprosto chybí.

[20] Nicméně ke všem obecným žalobním námitkám může zdejší soud uvést (ve stejné obecné rovině) pouze to, že plně odkazuje na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č.j. 4 As 79/2013-43, kde se Nejvyšší soud k povinnostem držitelů exemplářů papoušků prokázat jejich původ (a celkové k problematice) vyjádřil takto: „[23] Z výše uvedených právních předpisů jasně vyplývá, že žalobce jako držitel papoušků podléhajících ochraně dle Úmluvy o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (č. 572/1992 Sb.) a předpisů Evropské unie, byl povinen na výzvu správního orgánu I. stupně prokázat zákonný původ konkrétních jím držovaných exemplářů. Důkazní břemeno ohledně prokazování původu těchto exemplářů zákon výslovně ukládá žalobci jakožto jejich držiteli. Následkem neunesení tohoto důkazního břemene je zabavení exemplářů chráněných druhů. Stěžovatel se proto mýlí, pokud se domnívá, že bylo povinností správních orgánů prokázat, že původ zadržených exemplářů papoušků druhu kakadu palmový nebyl legální. Nepochybně se přitom jedná o zákonné omezení práv vlastníků, na něž jsou kladeny zvýšené nároky ohledně evidence, označování a dokumentace jimi chovaných exemplářů chráněných živočichů. Takové omezení vlastnického práva a zásady do něj jsou odůvodněny důležitým veřejným zájmem na ochraně vyhynutím ohrožených druhů živočichů prostřednictvím omezení, respektive zákazu obchodu s těmito chráněnými živočichy, v jehož důsledku jsou decimovány populace chráněných živočichů v jejich přirozeném prostředí (často v rozvojových zemích). Touto právní úpravou se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku z 27. 9. 2007, č.j. 8 As 62/2006-97, č. 1443/2008 Sb. NSS, ve věci Orel skalní, a shledal ji legitimní. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[z]ákon pro tento ptačí druh proto stanoví vysokou míru ochrany a je i ve veřejném zájmu tuto ochranu zachovávat. Z tohoto důvodu je také umožněno orgánům ochrany přírody kontrolovat chov a dispozice se zvláště chráněnými živočichy a za tím účelem mimo jiné vést evidenci jedinců v přímé péči člověka. Je třeba znovu zdůraznit, že prvotním účelem této zákonné úpravy je poskytování ochrany živočichům, a jsou proto také stanoveny přísné požadavky na zařazení konkrétního

jedinice do evidence.“ V posuzovaném případě se nejednalo o registraci exempláře chráněného druhu, nýbrž o jeho zabavení v důsledku neprokázání jeho zákonného původu, nicméně smysl obou zákonných institutů je stejný.

[24] Pokud by bylo na správním orgánu, aby prokázal, že zadržené exempláře nebyly získány v souladu s právními předpisy, znamenalo by to rezignaci na účinnou kontrolu chovu a dispozic s jedinci chráněných druhů. V praxi by totiž zpravidla bylo velmi obtížné až nemožné prokázat takový nelegální původ, pokud by se nepodařilo obchodníky přistihnout přímo při pašování exemplářů chráněných druhů. Pokud se již právnická či fyzická osoba rozhodne věnovat se chovu zvláště chráněných druhů živočichů, musí proto věnovat zvýšenou pozornost předpisům upravujícím na mezinárodní, evropské i národní úrovni jejich evidenci a kontrolu. Byť se tyto předpisy mohou zdát velmi přísné a formalistické, z výše uvedených důvodů je nelze považovat za samoúčelné. Intenzita zájmu na ochraně ohrožených druhů pak odůvodňuje i přísné postihy porušení povinností osob chovajících chráněné živočichy včetně možnosti zabavení jedinců, u nichž jejich držitel není schopen prokázat jejich původ v souladu s právními předpisy.

[25] Povinnost prokázání původu se pak nezbytně vztahuje k individualizovaným jedincům chráněného druhu. Individualizace exemplářů je zajištěna jejich nezaměnitelným a nesnímatelným označením v souladu s unijními a národními předpisy. V případě ptáků právní předpisy stanoví povinnost označení jedinců čipy (nepozměnitelnými mikročipovými transpondéry), ve výjimečných případech nezbytných z důvodu ochrany těchto jedinců (pokud by implantování čipu ohrozilo zdravotní stav exempláře) pak je možné označení nesnímatelnými kroužky s jedinečným kódem složeným z písmen a číslic. V daném případě tak správní orgány nemohly akceptovat k prokázání původu předmětných papoušků registrační listy, u nichž nebylo možné ověřit, zda se vztahují k zadrženým jedincům nebo k jiným jedincům. Stěžovatel proto původ papoušků registračními listy neprokázal. Výpověď stěžovatele jakožto hodnověrný důkaz původu papoušků nepostačuje (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci Orel skalní).

[26] Již z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelem uplatněné důvody pro obnovu řízení o zabavení papoušků nepostačovaly, neboť zjištění ohledně nemožnosti přesného určení stáří papoušků nemohlo nic změnit na závěru správních orgánů, že stěžovatel původ jedinců druhu kakadu palmový neprokázal. Na tom nic nemění ani to, že správní orgán I. stupně použil ve správním řízení posudek Agentury ochrany přírody a krajiny, který stáří papoušků určoval, a že v rozhodnutí I. stupně byl použit argument stářím papoušků nekorespondujícím s registračními listy jako jeden z pěti důvodů, proč správní orgán I. stupně neakceptoval registrační listy jako důkaz původu papoušků. I kdyby byl totiž tento jeden z pěti důvodů vyvrácen, stále by důkaz zákonného původu konkrétních zajištěných jedinců absentoval, neboť stále existují (další) důvody nemožnosti akceptovat předložené registrační listy jako důkaz legálního původu. Výsledek správního řízení, tedy rozhodnutí o zabavení papoušků, nemohl být důvody uplatněnými stěžovatelem nijak ovlivněn. Proto nebyly v posuzovaném případě dány podmínky pro obnovu správního řízení, jíž se stěžovatel domáhal. (...)“

[21] Soud si je vědom zrušení nařízení Komise (ES) č. 1808/2001 ke dni 8. 8. 2006, tudíž v dané věci aplikoval nařízení Rady (ES) č. 338/97, kde v čl. 66 bod 2 a 8 je stanovena povinnost označovat exempláře ptáků bežešvým uzavřeným kroužkem – bez přerušení, bez porušení a tak velké, aby se nedaly sejmut, až končetina plně doroste, pokud se aplikují v prvních dnech života. Přesto má soud za to, že právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č.j. 4 As 79/2013 - 43, týkající se povinnosti prokázat zákonný původ exempláře lze vztáhnout i na posuzovaný případ.

[22] S ohledem na výše uvedené proto musí soud uzavřít, že námitku žalobce podle níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ust. § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. *nestanoví pro chovatele povinnost prokazovat „legální původ“ a toto slovní spojení ani v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí ČIŽP není nijak vysvětleno*, proto považuje za nedůvodnou.

[23] Námitku žalobce o rozpornosti právní úpravy zabavení exemplářů v zákoně o obchodování s ohroženými druhy s ústavním pořádkem (konkrétně ust. 11 odst. 1 Listiny základních lidských práv a svobod) má soud rovněž za nedůvodnou. Soud pak odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2013 č.j. II ÚS 3218/13, který odmítl ústavní stížnost podanou proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č.j. 4 As 79/2013-43, které se i s touto námitkou konkrétně vypořádalo (soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku, které uváděl v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku).

[24] Ústavní soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že: *„námitky stěžovatele směřující proti právnímu posouzení věci ze strany obecných soudů, je třeba poznamenat, že i ty podrobil kasační soud náležitému přezkumu, a to jak co do výkladu § 32 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., tak i co do výkladu § 54 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., a to v bodech 20 až 26 napadeného rozsudku; jde přitom o výklad provedený v souladu s ústavním pořádkem.“* Ústavní soud tak nejenže nenalezl nesoulad zákonných ustanovení zákona o obchodování s ohroženými druhy s ústavním pořádkem České republiky, ale rovněž tak měl i výklad dotčených ustanovení zákona o obchodování s ohroženými druhy provedený obecnými soudy v souladu s ústavním pořádkem České republiky a s tehdy platným nařízením Komise (ES) č. 1808/2001. V dané věci správní orgány z výše uvedených právních závěrů Nejvyššího správního soudu vycházely, a to za současného zohlednění zrušení nařízení Komise (ES) č. 1808/2001 dne 8. 8. 2006 a aplikace nařízení Rady (ES) č. 338/97. Soud rovněž nenalezl rozpor dotčené právní úpravy ani s nařízením Rady (ES) č. 338/97, když § 24 odst. 3 věta druhá zákona o obchodování s ohroženými druhy v rámci potvrzení o původu exemplářů přímo odkazuje na dokumenty osvědčujícími nabytí exempláře podle požadavků nařízení v oblasti obchodování s ohroženými druhy, čímž jsou nařízení Rady (ES) č. 338/97 a nařízení Komise (ES) č. 865/2006, na něž je konkrétně pod čarou daného zákonného ustanovení poukázáno. Při samotném poměrně velice široce vymezeném žalobním bodu, týkajícím se tvrzené neústavnosti příslušných ustanovení pro rozpor s článkem 11 Listiny základních práv a svobod pak soud pouze obecně uvádí, že právo vlastnit majetek není neomezené, a určitému zákonnému omezení podléhá v případě vlastnictví příslušných zvířat. Takové omezení vlastnického práva soud považuje za přiměřené s ohledem na účel zákonného omezení (ochrana kriticky ohrožených druhů zvířat a znemožnění jejich neregistrovanému a tím i nekontrolovatelnému obchodování), a proto tvrzený rozpor s ústavním pořádkem neshledal. Z tohoto důvodu ani nevyhověl návrhu žalobce, aby věc předložil Ústavnímu soudu, žalobu projednal a ve věci samé rozhodl.

[25] S ohledem na vše, co bylo uvedeno výše, se proto zdejší soud nemůže ztotožnit s námitkou žalobce, podle níž je prokázání původu povinností správních orgánů, nikoliv žalobce, v důsledku čehož při vydání napadeného rozhodnutí, nebylo postupováno v souladu se zásadami správního řízení dle ust. § 2 odst. 3 až § 5 správního řádu, když

nevěděl, že jím doposud předložené či navrhnuté důkazy k prokázání původu jsou nedostatečné a umožnit mu předložit důkazy nové. Podle názoru soudu nemůže taková argumentace žalobce obstát už jen proto, že žalobce byl s nedostatečností jím předložených důkazů velmi dobře obeznámen, stejně jako se svým právem navrhovat důkazy nové. Jak vyplývá z Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 10. 2011 č.j. ČÍŽP/10/CT/SR01/1111730.014/11/RPV, žalobci se dostalo poučení o tom, že je oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy ve smyslu s ust. § 36 odst. 1, 2 správního řádu až do vydání rozhodnutí a též poučení o možnosti vykonat své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům rozhodnutí. Jak dále vyplývá ze spisového materiálu, žalobce se prokazatelně seznámil se spisovým materiálem s tím, že žádné další návrhy na doplnění dokazování ani jiné připomínky ke spisovému materiálu neměl (viz Zápis o nahlédnutí do spisu ze dne 31. 10. 2011, dále pak usnesení ze dne 25. 10. 2013, č.j. ČÍŽP/10/CIT/SR01/1111730.041/13/RPR, jímž byla žalobci stanovena lhůta patnácti dnů, kdy měl právo se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, dále pak byl žalobce seznámen s právním názorem ČÍŽP z vydaného rozhodnutí a mohl proti němu v rovině skutkové brojit podaným opravným prostředkem). Na základě toho nemůže žalobce tvrdit, že názor ČÍŽP o nedostatečnosti padělaných dokumentů byl pro něj překvapivý, neboť mu byl seznatelný ze správního spisu již v době nahlížení, přičemž žalobce žádný jiný důkaz, který by vyvracel závěr žalovaného, nenavrhoval. Sám pak ani v průběhu celého správního řízení, které trvalo od 19. 10. 2011 až do 6. 3. 2014, tj. více než 2 roky, žádný takový důkaz správnímu orgánu nepředložil.

[26] Proto ani námitka žalobce, podle něhož správní orgán I. stupně neposkytl žalobci přiměřenou lhůtu k prokázání původu podle ust. § 24 odst. 1 zákona, nemůže ve světle uvedených argumentů obstát. Obecně je pak nutno poukázat na to, že ust. § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. lhůtu k prokázání původu nestanoví. Lhůtu, kterou žalobce ve skutečnosti měl k prokázání legálního původu, běžela ve smyslu ust. 36 odst. 1, 2 správního řádu až do vydání rozhodnutí správního orgánu, tj. více než dva roky, když mu příslušné právo bylo umožněno a byl o něm prokazatelně informován (shora uvedené oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí).

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu